

Un poble anomenat Tolerància

Vicente Cañón

Un poble anomenat tolerància

Vicente Cañón

Correcció: Magda Guillén Gómez

Obra per a nens i nenes, entre els vuit i els catorze anys.

Un poble anomenat Tolerància
Teatre infantil
Copyright © Vicente Cañón
2005 Tarragona

PERSONATGES:

NARRADOR
RODAMÓN
ESCOMBRARIAIRE
VENEDORA DE ROBA
FRUITERA
BANQUER
GUÀRDIA MUNICIPAL
MARE
ESPOSA
MARIT
COMPRADORA 1
COMPRADORA 2
CUINER
ÀVIA
RAPER 1
RAPER 2
MESTRA
NOIA CEGA
PROFESSORA DE DANSA
ALCALDESSA
CARTER
FORASTER 1
FORASTER 2
PRESIDENT

SINOPSI:

Aquesta és la història d'un poble en el qual convivien, en harmonia, gents de diferents races i religions. Per això, havia estat guardonat amb el Premi a la Tolerància. Però la visita d'uns forasters i les seves «modernes» idees, va alterar la bona sintonia que hi havia entre els seus habitants. Per sort, tots els veïns no van sucumbir a les seves insolidàries propostes.

L'obra està pensada per a una classe de primària, de 22 a 25 alumnes, i que cada nen tingui el seu personatge.

La quantitat de nens que poden intervenir en l'obra és relativa, ja que gairebé tots els personatges poden ser doblats. Per exemple, en lloc de dos Rapers, que n'hi hagi tres o quatre; i també podria haver-hi un major nombre de Compradores. O, al contrari, és a dir, atès que no tenim molts alumnes, podria desaparèixer el personatge de la Venedora de roba o de la Compradora 2; les funcions de Carter les pot realitzar el Guàrdia Municipal i, en lloc de dos Rapers, que n'hi hagi un.

Per facilitar el treball, el Narrador pot llegir el seu text en veu alta.

Les entrades i sortides dels actors es realitzaran per la dreta o esquerra de l'espectador o director/a.

Seria interessant, una vegada representada aquesta obra de teatre, que suscita la reflexió sobre «nosaltres» i «els altres», obrir un debat entre el públic assistent.
Convido els actors i els seus familiars, així com el professorat, perquè aportin la seva visió i suggeriments sobre l'obra.

Interessa la vostra visió i, si és el cas, experiència sobre un tema que afecta a la convivència.

Nota de l'autor:

L'objectiu d'aquesta obra és que els nens i les nenes tinguin una primera experiència dins del món del teatre. És per això que he fugit d'un text molt enrevessat, complicat i poc creïble. Tot això es tradueix en un text molt fresc i dinàmic, ple de frases curtes, de fàcil aprenentatge i relacionant aquestes amb la seva acció (els nens/es no s'han d'estudiar llargs i avorrits "paragrafots").

És molt important que el nen/a no relacioni el teatre amb una experiència avorrida, plena de paraules sense sentit per a ell. Que els actors o actrius es passegin per l'escena amb molt de dinamisme, i no aturats al mig de l'escena dient el text (repeteix com un lloro).

Tant el públic com els actors o actrius han de gaudir del teatre com un joc, un viatge a la imaginació. S'han de desprendre d'ells mateixos per ser l'altre, el seu personatge. Tot el que el nen/a pot somiar, es pot representar damunt de l'escenari.

El teatre, com tota expressió artística, és per damunt de tot un acte de llibertat.

Com a autor d'aquesta obra, el procés es completa amb la representació de la mateixa.

Per això, agrairia encaridament que se'm fes arribar via telemàtica, a la següent adreça de correu electrònic: tente.ca2017@gmail.com material visual o audiovisual – fotos o vídeos, links -, de les posades en escena que s'hagin dut a terme, també suggeriments i propostes.

Gràcies

*Les entrades i sortides de l'escena es faran a dreta i esquerra de l'actor.

V. Cañón

VESTUARI:

NARRADOR: Roba actual i còmoda.

RODAMÓN: És un viatger, porta la seva motxilla sempre damunt i, a més de poeta, és una mica hippie.

ESCOMBRARIAIRE: És un home d'uns trenta anys de raça negra. Portarà una armilla reflectora pròpia de la seva professió i una gorra.

VENEDORA DE ROBA: És una noia, de raça gitana, molt alegre i simpàtica.

FRUITERA: És una dona musulmana, d'origen àrab; molt amable, sempre té el somriure dibuixat en el rostre.

BANQUER: És el típic executiu, amb vestit, corbata i carregat amb el seu maletí. Li agrada el futbol i sempre comenta amb el MARIT els partits, ja que ell és seguidor de l'equip contrari.

MARE: Dona d'uns vint anys; mare de dos nens, sempre que pot presumeix d'ells.

ESPOSA: Dona d'uns trenta anys, casada amb el personatge MARIT; encara que no ho sembli, ella és qui mana a casa.

MARIT: Home d'uns trenta-cinc anys, casat amb ESPOSA. Persona amable, tranquil·la. És seguidor d'un equip de futbol.

COMPRADORES: Dones d'uns quaranta anys, actives i vitals. La COMPRADORA 2 pot ser més alta, o baixa, que la resta de la classe o també una mica més grassoneta.

CUINER: És oriental, molt treballador i amo del restaurant xinès del poble.

ÀVIA: Típica àvia d'uns vuitanta anys. Sempre va molt arreglada i un bastó perquè li ajudi a caminar millor.

RAPERS: Nois d'uns vint anys que vesteixen i escolten música rap. El seu vestuari estarà compost per samarretes i pantalons amples, i gorres.

MESTRA: És la mestra del poble, en aquests moments està de baixa per culpa d'un esquinç i, per caminar, utilitza una crossa. Dona d'uns trenta anys, portarà ulleres.

NOIA CEGA: És la venedora de cupons de l'ONCE del poble, coneguda per tots els veïns també per la seva amabilitat i simpatia. Portarà ulleres fosques i un bastó per a cecs.

PROFESSORA DE DANSA: És una noia mulata, d'uns vint anys, de nacionalitat brasilera i ensenya, a la seva escola de dansa, balls de tot tipus.

ALCALDESSA: És una dona d'uns cinquanta anys, va vestida d'una forma molt formal, típica del seu càrrec.

GUÀRDIA MUNICIPAL: Portarà un uniforme de policia municipal amb la corbata i la gorra habituals de la seva professió.

CARTER: El carter del poble coneix a tothom. Portarà pantalons foscos, camisa blanca i corbata. Si es vol, pot utilitzar barret i una placa acreditativa en la camisa.

FORASTERS: Són dos homes d'uns quaranta anys. El seu vestuari ha de ser un vestit fosc, però elegant i amb el qual demostraran que són persones amb finalitats tèrboles.

PRESIDENT/A: Persona d'uns seixanta anys, molt elegant amb l'aspecte propi del president d'un país.

PRIMER DIA

NARRADOR: Aquesta és la història d'un poble molt especial. No és especial perquè és el més bonic, ni el més gran, ni el més ric. És especial perquè allí la tolerància entre la gent és el més important, fins al punt que han guanyat el premi al poble més tolerant del país. Però un fet que ningú esperava, va alterar la convivència que hi havia entre tots els seus habitants. Veureu el que va passar.

RODAMÓN: *(Es desperta tapat amb diaris i s'estira. Badalla i mira al cel, feliç)* Bon dia, sol!
ESCOMBRARIAIRE: *(Entra per l'esquerra, escombrant)* Bon dia, has dormit bé?
RODAMÓN: *(Sempre és molt positiu)* He dormit divinament.
ESCOMBRARIAIRE: Bé, jo me'n vaig que haig de netejar la plaça de dalt.
RODAMÓN: Poc treball tindràs.
ESCOMBRARIAIRE: Sí, la veritat és que la gent d'aquest poble és bastant neta i solament em cal buidar les papereres i escombrar quatre fulles dels arbres. Adéu. *(Surt per la dreta)*
RODAMÓN: Que tinguis un bon dia!, adéu.
VENEDORA DE ROBA: *(Entra per la dreta. Al RODAMÓN)* Bon dia.
RODAMÓN: Bon dia, maca!

(La VENEDORA DE ROBA es posa a arreglar la parada, molt contenta)

FRUITERA: *(Entra per l'esquerra i obre el seu lloc de verdures. A la VENEDORA DE ROBA)* Bon dia! *(Cridant per ser sentida per tot aquell que passi per la plaça)* Tinc les verdures més fresques del món!

(Entren per la dreta el MARIT i la seva ESPOSA. Per l'esquerra entra el BANQUER, i es troben enmig de l'escena)

ESPOSA I MARIT: Bon dia.
BANQUER: On aneu tan aviat?
ESPOSA: Al metge, que al meu marit li fa mal la panxa. I tu?
BANQUER: Doncs jo, com cada dia, vaig a obrir el banc.
ESPOSA: Doncs que tinguis un bon dia.

(Per la dreta entra el GUÀRDIA MUNICIPAL, i en veure al MARIT es dirigeix cap a ell)

GUÀRDIA MUNICIPAL: *(Al MARIT)* Bon dia.
MARIT: *(Al GUÀRDIA MUNICIPAL)* Bon dia. Per cert, ahir va guanyar el meu equip! Quin partidàs!

GUÀRDIA MUNICIPAL: *(Rient)* Ha estat qüestió de sort.
BANQUER: Bé, jo us he de deixar que tinc una mica de pressa. Fins demà. *(Al MARIT)* Que et milloris.
MARIT: Gràcies, adéu.
GUÀRDIA MUNICIPAL: *(Al BANQUER)* Adéu. *(Al matrimoni)* Adéu i que et milloris.

(Surten de l'escena, per l'esquerra, el BANQUER i el GUÀRDIA MUNICIPAL, per la dreta, el MARIT i la seva ESPOSA, que es creuen amb dues COMPRADORES que van a comprar roba)

COMPRADORA 1: *(Mirant la roba)* Què "mono", no?
COMPRADORA 2: Oh, sí; quina cucada.
COMPRADORA 1: Ho estrenaré per a la festa major. Què et sembla?
COMPRADORA 2: Quina bona idea! Jo també me'n compraré un altre, tan bonic com el teu.
VENEDORA DE ROBA: *(Picarona)* Ja veureu que maques i quin goig que fareu a la revetlla!

(Per l'esquerra, entra a escena el CUINER, carregat amb una safata i una olla tapada)

CUINER: *(Saluda a tothom)* Hola!
RODAMÓN: Hola. Chang, em convides a un cafè amb llet en el teu restaurant?
CUINER: És clar, home!
RODAMÓN: A canvi, et dedico un poema. *(Treu un paper i comença a llegir en veu alta)* El meu amic Chang té un gran restaurant…

(El CUINER s'acomiada de la resta de persones que són a la plaça, mentre el RODAMÓN segueix llegint el poema que ha escrit per a ell. Junts surten per la dreta de l'escena)

ÀVIA: *(Entra, per l'esquerra, i seu a descansar al banc. Per la dreta, entra l'ESCOMBRARIAIRE)* Bon dia. *(Parla amb ell mentre dóna de menjar als coloms)* Crida més que estic una mica sorda. Què, com està la família? Quants fills tens ja?
ESCOMBRARIAIRE: En tinc tres i un altre de camí.

(L'ÀVIA fa gestos per indicar que són molts fills)

ÀVIA: Quina alegria! Jo vaig tenir cinc fills. Tres filles i dos fills i...
ESCOMBRARIAIRE: I, néts?
ÀVIA: Ai! Ara no sé si en tinc dotze o catorze. Espera, els comptaré... *(Comença a comptar amb els dits)* Paula, Lluís…

(L'ESCOMBRARIAIRE, per poder continuar el seu treball, surt de l'escena per l'esquerra, de puntetes, i sense que l'ÀVIA se n'adoni)

(Per la dreta, entren els RAPERS caminant, escoltant música, amb el seu gran radio cd. S'asseuen al banc i saluden l'ÀVIA)

RAPER 1: Ei! Li molesta?
ÀVIA: Home, una mica sí.
RAPER 2: *(Baixant el volum de la música)* Millor ara?
ÀVIA: Sí, sí. Molt millor. Així podem sentir-nos. *(Els RAPERS i l'ÀVIA faran la mímica que estan portant una conversa molt amena)*

(Entren, per l'esquerra, la MESTRA i la NOIA CEGA. La MARE farà el mateix per la dreta. Es troben al mig de l'escena)

MARE: Bon dia, senyoreta, com va aquesta cama? Els meus fills la troben molt a faltar a l'escola.
MESTRA: Doncs en tinc per estona, encara em fa molt de mal.
MARE: *(A la MESTRA)* Vaja! *(A la NOIA CEGA)* Com estàs?
NOIA CEGA: Millor. Acabo de passar la grip, però ja em trobo millor.
MARE: Ara mateix li dic al meu fill, Pere, que et porti un caldo que acabo de fer... Ja veuràs que bé et vindrà.
NOIA CEGA: Moltes gràcies.
MARE: A veure si em dónes sort... Vull... *(Mirant els bitllets de la loteria)* Dóna-me'n un que toqui.
NOIA CEGA: *(Li dóna un bitllet)* Té, a veure si tens sort.
MARE: Sí, filla, que ens vindria molt bé un dineret extra.

(Entra, per la dreta, la PROFESSORA DE DANSA, amb una llibreta i se'n va cap al banc. Just en aquest moment, per l'esquerra, entren el MARIT, l'ESPOSA i l'ESCOMBRARIAIRE i, per la dreta, el RODAMÓN, el CUINER i el BANQUER)

PROFESSORA DE DANSA: *(Als rapers)* Per favor, baixeu la música. *(Parlant a tots en veu alta)* Escolteu tots. Estic preparant la desfilada de carnaval de l'any que ve. Qui es vol apuntar?
TOTS: Jo, jo, jo.
COMPRADORES: De què anirem disfressades?
PROFESSORA DE DANSA: Encara no ho sé. Ho hem de decidir entre tots.
COMPRADORA 1: Podríem anar d'indis i vaquers.
VENEDORA DE ROBA: No! Millor de xinesos.
CUINER: *(El CUINER, com és oriental, no li fa gràcia aquesta idea)* No, no, no.
MARE: Jo penso que d'extraterrestres seria molt "guai".
COMPRADORA 2: A mi m'agradaria anar de papallones.

FRUITERA: Jo penso que hauríem de fer una reunió i votar la proposta més original.
NOIA CEGA: Aquesta em sembla una molt bona idea.
FRUITERA: Moltes gràcies.
ESPOSA: Anota'm a mi i al meu marit.
MARIT: No, jo no!
ESPOSA: Tu sí, ella balla molt bé i te n'ensenyarà.
MARIT: *(Resignat)* Què hi farem.
MARE: Anota'm a mi i al meu marit, a veure si s'aixeca del sofà per una vegada, es passa tot el dia mirant la tele!

(Per la dreta, entra l'ALCALDESSA)

ALCALDESSA: Bon dia a tots!
TOTS: Bon dia, senyora alcaldessa!
FRUITERA: Estem parlant del carnaval del proper any.
ALCALDESSA: Ben fet, les coses han de fer-se amb temps. Que després tot són presses.
CARTER: *(Per l'esquerra, entra corrent amb una carta en mà)* Senyora alcaldessa, ha arribat una carta oficial!
TOTS: Oh!!
ALCALDESSA: *(La llegeix i decideix fer-la pública)* Escolteu tots, veniu.
TOTS: *(Tots es col·loquen al voltant de l'ALCADESSA)* Què passa? Què passa?

GUÀRDIA MUNICIPAL: *(Entra per l'esquerra i, com veu que no li deixen accedir al costat de la senyora ALCALDESSA, alça la veu)* Obrin pas a l'autoritat!

(La senyora ALCALDESSA es posa a llegir la carta. Tots es col·loquen al seu al voltant per xafardejar i els RAPERS, fins i tot, pugen al banc a veure si, des d'allí, poden entrellucar el contingut de la famosa carta)

ALCALDESSA: Des de la Generalitat ens diuen que aquest poble ha guanyat el Premi a la Tolerància.
TOTS: Oh!!
ALCALDESSA: Vindrà a lliurar-ho el Molt honorable President de la Generalitat.
TOTS: Ah!!
ALCALDESSA: Ens donaran un diploma i diners.
TOTS: Oh!!
MESTRA: Genial! Ho podrem utilitzar per arreglar l'escola.
BANQUER: I per ajudar els nens que ho passen malament per culpa de la guerra.
PROFESSORA DE DANSA: I també podem donar uns diners a la protectora d'animals.
TOTS: Sí! *(Tothom es posa a celebrar el premi)* Visca!

(Tots els personatges faran veure que murmuren comentant la bona notícia)

NARRADOR: Però heus aquí que al poble van arribar uns forasters...

(Els FORASTERS entren caminant, per l'esquerra, amb una maleta i ho miren tot)

FORASTER 1: Escoltin, si us plau. Estem buscant un lloc per dormir.
GUÀRDIA MUNICIPAL: *(El policia aparta a tothom, s'assenyala a si mateix i els va a rebre)* Baixant per aquest carrer, al final, trobaran la pensió del poble on els tractaran molt bé.
FORASTER 2: Moltes gràcies. *(Agarra la maleta. Ell i el FORASTER 1 observen els veïns, després, es miren entre si i surten de l'escena per la dreta)*

(Tots els personatges comencen a sortir de l'escena)

PROFESSORA DE DANSA: *(Es queda a anotar al carter en la llista)* Encara hi manques tu.
CARTER: Jo? Veuràs, és que això de ballar…
PROFESSORA DE DANSA: Tranquil, que jo t'ensenyaré un "meneíto". *(Surten el CARTER i la PROFESSORA DE DANSA de l'escena, per la dreta)*
ALCALDESSA: Estic molt emocionada amb el premi... Imagina't, el poble més tolerant del país!
GUÀRDIA MUNICIPAL: Sí, senyora, és una gran notícia per a tots... I, ara, si em disculpa: *(Salutació)* A les seves ordres.
ALCALDESSA: Adéu, fins demà.
GUÀRDIA MUNICIPAL: *(Fent la salutació)* Sempre a les seves ordres! *(Surt d'escena per l'esquerra)*
RODAMÓN: *(Entra i va de nou cap al banc)* Bona nit, senyora alcaldessa.
ALCALDESSA: Vols dir que estàs bé dormint al banc?
RODAMÓN: No es preocupi, sóc la persona més feliç que es pugui imaginar, dormint al banc i vivint en un poble com a aquest. En pocs dies seguiré el meu viatge per tot el món.
ALCALDESSA: Doncs no t'oblidis d'enviar-nos postals... Ara a descansar! Bona nit.
NARRADOR: Però els visitants, juntament amb la seva maleta, portaven un munt de problemes que trencarien l'harmonia que hi havia entre tota la gent del poble.

SEGON DIA

RODAMÓN: *(Es desperta tapat amb diaris i s'estira. Badalla i mira al cel feliç)* Bon dia, sol!
ESCOMBRARIAIRE: *(Entra per l'esquerra, escombrant)* Bon dia, has dormit bé?
RODAMÓN: He dormit molt bé, tenint com a sostre els estels i la lluna.
ESCOMBRARIAIRE: Que gran poeta que ets! Bé, jo segueixo amb el meu treball, adéu.
VENEDORA DE ROBA: *(Entra per la dreta. Al RODAMÓN)* Bon dia.
RODAMÓN: Bon dia, maca!
VENEDORA DE ROBA: Gràcies, poca-solta. *(Es posa a arreglar la seva parada i alçant la veu)* Vinga, Marías, que tinc l'última moda de París! I molt barata!
FRUITERA: *(Entra per l'esquerra i obre el seu lloc de verdures. A la VENEDORA DE ROBA)* Bon dia! *(Cridant per ser sentida per tot aquell que passi per la plaça)* Tinc les verdures més fresques del món!

(Per l'esquerra entren la COMPRADORA 1, que es dirigeix a comprar fruita i verdura, i la COMPRADORA 2, interessada en una peça de roba)

COMPRADORA 1: Noia, quin bona pinta tenen aquestes verdures! Vull tres quilos de patates!
FRUITERA: Ara mateix les hi poso, reina.
COMPRADORA 2: Aquest jersei, no el tens en un altre color?
VENEDORA DE ROBA: No, però si torna la setmana vinent, l´hi puc portar.
COMPRADORA 2: D'acord, esperaré; m'agrada molt.
COMPRADORA 1: I posa'm unes pomes, semblen riquíssimes.

(Entren els FORASTERS, sense les seves maletes i ho miren tot. Seuen al banc, al costat del RODAMÓN, però no el saluden. La COMPRADORA 1 surt, amb la seva compra, per l'esquerra i la COMPRADORA 2, per l'esquerra)

RODAMÓN: *(Als FORASTERS)* Bon dia! Què els sembla aquest poble? Jo viatjo per tot el món i aquest el trobo molt bonic.

(Els FORASTERS no li diuen res i el miren amb menyspreu)

CUINER: *(Entra en escena, carregat de caixes i saluda a tothom)* Hola!
RODAMÓN: Hola. Em convides a un cafè amb llet en el teu restaurant?
CUINER: Clar, home! A més, tinc uns croissants boníssims. Però, a canvi, em col·locaràs les taules i les cadires de la terrassa, val?
RODAMÓN: Això està fet! Anem?

(Surten tots dos de l'escena, per la dreta)

(Per l'esquerra, entra l'ÀVIA, saluda a tothom i s'asseu al banc. Els FORASTERS no la miren i s'aixequen i es col·loquen al costat esquerre del prosceni Els RAPERS entren, per la dreta, carregats amb el seu radio cd; s'asseuen al banc, saluden l'ÀVIA i faran veure que estan portant una conversa d'allò més agradable. Els FORASTERS parlen mentre la resta de personatges, menys ells, es queden «congelats»)

FORASTER 1: Estàs veient el mateix que jo?
FORASTER 2: Sí, i no m'ho puc creure.
FORASTER 1: Aquí n'hem de fer alguna de grossa.
FORASTER 2: Aquest poble necessita… un canvi.

(Els altres personatges tornen a tenir «vida» i es mouen amb naturalitat. L'ÀVIA s'acomiada dels RAPERS amb un gest característic d'ells, i que no faria mai una dona de la seva edat. Els nois riuen amb l'ocurrència de l'ÀVIA que surt de l'escena, per l'esquerra)

(Els FORASTERS tornen a asseure's al banc, un a cada costat dels RAPERS)

FORASTER 1: Vosaltres parleu amb la gent gran?
RAPER 1: Sí, són molt «enrotllats».
FORASTER 1: És que nosaltres venim d'una ciutat molt moderna i relacionar-se amb els vells no mola.
FORASTER 2: Amb la gent gran no heu de parlar. Són vells, no diuen més que ximpleries i t'expliquen la seva vida…
FORASTER 1: Ni tan sols els heu de tenir respecte. Són uns «carques». Passeu d'ells i de les seves… «batalletes».
FORASTERS: Si voleu ser moderns, eh?

(Els RAPERS es dirigeixen cap al prosceni)

RAPER 1: Potser tenen raó!
RAPER 2: Clar, ells vénen d'una gran ciutat.
RAPER 1: I nosaltres no hem estat mai en una ciutat tan gran.
RAPER 2: Doncs ja has sentit als forasters, si volem ser moderns...

(Surten, per la dreta, els RAPERS pensant si els FORASTERS tenen raó o no)

(Els FORASTERS es donen una palmada, en senyal de la seva primera victòria, i surten per l'esquerra)

(Entren tots els personatges que no són de raça blanca: l'ESCOMBRARIAIRE, la PROFESSORA DE DANSA, el CUINER, la FRUITERA i la VENEDORA DE ROBA, i entaulen una conversa just en el lloc de venda de roba)

(Els personatges de raça blanca: el MARIT, l'ESPOSA, el GUÀRDIA MUNICIPAL, el CARTER i el BANQUER entren en escena, saludant a tots i es col·loquen a l'esquerra, davant del lloc de fruita i verdura. Per l'esquerra, entren els FORASTERS i es dirigeixen al grup del GUÀRDIA MUNICIPAL)

FORASTER 2: Sabeu?, nosaltres venim d'una ciutat cosmopolita i allí les races no es barregen.
ESPOSA i CARTER: Ah, no?
FORASTERS: No, això no és modern.
FORASTER 1: Nosaltres som blancs i som superiors, no cal rebaixar-se a tractar amb les altres races. *(Assenyalant a l'altre grup)*
MARIT: Si ja fa molts anys que viuen al poble.
BANQUER: I estan completament integrats.
FORASTER 1: Però ells han vingut de fora.
GUÀRDIA MUNICIPAL: En això tenen raó.
BANQUER: És clar, ells han emigrat d'altres països.
FORASTER 1: Al seu país, la gent no és blanca, com nosaltres.
FORASTER 2: Ja ho sabeu, si voleu ser moderns...
FORASTER 1: Com a la nostra gran ciutat... heu de canviar el «xip» i no tenir cap tipus de relació amb gent d'altres races.
FORASTERS: Si voleu ser moderns, eh? *(Surten de l'escena, per l'esquerra)*
TOTS: Potser tenen raó?

(El grup del GUÀRDIA MUNICIPAL surt de l'escena, per la dreta i quan passen per davant dels altres personatges, que no són de raça blanca, no els saluden. Aquests, preocupats per la reacció dels seus veïns, s'ajunten i queden estranyats)

CUINER: Què els haurà passat?
VENEDORES: No en tinc ni idea.
ESCOMBRARIAIRE: Semblaven enfadats amb nosaltres.
PROFESSORA DE DANSA: Però... no els hem fet res, oi?

(Tots fan gestos de no entendre el seu comportament)

(Entren, per la dreta, l'ÀVIA, la MESTRA amb la seva crossa, la COMPRADORA 2 i la NOIA CEGA. Els FORASTERS entren, per l'esquerra, observen i es dirigeixen cap al grup de la PROFESSORA DE DANSA, les VENEDORES...)

FORASTER 2: Sabeu?, nosaltres venim d'una ciutat molt moderna i cosmopolita.
FORASTER 1: Allí es valora molt la bellesa i la perfecció.
FORASTER 2: Per això, a la nostra ciutat, no tractem amb vells ni amb gent amb deficiències.
FORASTER 1: No són perfectes com nosaltres. Veritat que no?
ESCOMBRARIAIRE: Home… volen dir...?

FORASTER 2: O sinó, mireu la tele, solament surt gent maca…
FORASTER 1: A la nostra ciutat no tenen cabuda els grassos, els que porten ulleres, els calbs...
TOTS: *(Estranyats)* Potser tinguin raó.
FORASTERS: Clar que tenim raó. Heu de passar d'ells. *(Surten de l'escena, per l'esquerra)* Si voleu ser moderns, eh?

(L'ESCOMBRARIAIRE, les VENEDORES, la PROFESSORA DE DANSA i el CUINER surten de l'escena, sense saludar. La MESTRA parla amb la NOIA CEGA i li explica el que ha ocorregut)

MESTRA: No t'ho creuràs! Han passat per davant de nosaltres com si no hi fóssim i ni ens han mirat.
NOIA CEGA: Potser tinguin raó els forasters i no hauríem de parlar amb aquesta gent.
COMPRADORA 2: Nosaltres no ens mereixem aquest menyspreu.
ÀVIA: Què s'han cregut aquests? Volen guerra?... Doncs la tindran!

(Surten tots de l'escena i poc després entren els FORASTERS, per l'esquerra, i, per la dreta, el GUÀRDIA MUNICIPAL)

FORASTER 2: *(Al GUÀRDIA MUNICIPAL)* Escolta, és veritat que teniu una dona com a alcaldessa?
GUÀRDIA MUNICIPAL: Doncs sí! Va ser votada per majoria, per?
FORASTER 1: No, és que a la ciutat d'on venim nosaltres, els càrrecs importants són per als homes. Ja saps, en política, negocis...
FORASTER 2: Així que si voleu semblar-vos a una ciutat moderna com la nostra...
FORASTER 1: Les dones a casa.
FORASTERS: Si voleu ser moderns, eh?

(Surten els dos FORASTERS, per l'esquerra. El GUÀRDIA MUNICIPAL els mira i surt pel costat contrari, confós amb l'estranya informació que acaba de sentir)

(Entra el RODAMÓN a preparar-se per dormir al seu banc. S'apaguen les llums i ve un nou dia)

RODAMÓN: Bona nit, lluna; bona nit, estels.

TERCER DIA

(Entra el NARRADOR)

NARRADOR: I ves per on, aquell poble que havia guanyat el Premi a la Tolerància...

(Es desperta el RODAMÓN i entren les VENEDORES, ningú se saluda)

NARRADOR: Per culpa d'aquests dos brètols...

(L'ESCOMBRARIAIRE entra, no saluda al RODAMÓN i surt de l'escena)

NARRADOR: Es va convertir en un poble insolidari.

(Entra la COMPRADORA 2 i creua l'escena sense saludar a les VENEDORES)

NARRADOR: Un poble on ningú saludava a ningú.

(Entra el matrimoni, no saluden a la PROFESSORA DE DANSA ni a la COMPRADORA 1 que havien entrat en escena i que, també, surten d'ella sense saludar a ningú)

NARRADOR: Els uns perquè eren estrangers.

(Entra el CUINER i no saluda al RODAMÓN, cadascun d'ells surt de l'escena d'una banda diferent)

NARRADOR: Els altres perquè eren vells.

(Arriba l'ÀVIA i s'asseu al banc. En aquest mateix moment, per l'altra part de l'escena, entren els RAPERS i acaben asseient-se al seu costat. Poc després, discuteixen pel soroll de la música i cadascun d'ells torna a sortir de l'escena pel lloc pel qual havia entrat)

NARRADOR: O perquè eren pobres.

(D'una banda, entra el BANQUER i, per l'altre, la MARE i la MESTRA. Es creuaran enmig de l'escena sense saludar-se)

NARRADOR: Uns perquè eren alts o massa baixos.

(Entren l'ALCALDESSA i el CARTER, cadascun d'una banda diferent. El CARTER li dóna, de mala gana, una carta i tots dos surten de l'escena)

NARRADOR: O bé perquè cadascun era d'un equip de futbol diferent.

(Entren el MARIT d'una banda i, per l'altra, el GUÀRDIA MUNICIPAL. Els dos es creuen sense, ni tan sols, mirar-se)

NARRADOR: I, així, van acabar per no parlar-se amb ningú.

(Entra la NOIA CEGA sola i creua l'escena lentament)

NARRADOR: Ja no es preocupaven dels altres, solament de la seva pròpia conveniència.

(Les dues VENEDORES miren la NOIA CEGA, però decideixen no ajudar-la i surten de l'escena, cadascuna d'una banda diferent. A poc a poc, la NOIA CEGA ha sortit de l'escena sense l'ajuda de ningú)

NARRADOR: I això va portar a l'enfrontament, al rebuig, al racisme i a l'odi entre aquella bona gent. Al final, ningú era feliç.

(Durant les últimes frases han entrat tots els personatges del poble i es queden uns al costat dels altres, però sense parlar-se. Entren l'ALCALDESSA i el GUÀRDIA MUNICIPAL, tots dos es col·loquen al centre de l'escenari)

ALCALDESSA: Quina vergonya! *(Tot el poble s'acosta)* És a punt d'arribar el senyor president, a lliurar-nos el premi com a poble més tolerant, i ningú és capaç de parlar amb ningú ni de fer res pels altres. Hem passat de ser el poble més tolerant al més intolerant. Quina desgràcia!

GUÀRDIA MUNICIPAL: *(Passa per davant de la gent i aquests baixen el cap)* Com és possible que, en pocs dies, hem passat de ser persones cíviques a semblar... enemics?

PROFESSORA DE DANSA: *(Reaccionant)* Sí, senyors; què més dóna que un hagi nascut aquí o en l'altra punta del món.

CUINER: L'important és que sigui bona persona.

ESPOSA: Què ens han fet creure aquests forasters, que la gent de raça blanca és millor que les persones d'un altre color?

MARE: Jo en conec més d'un d'aquí, molt blanquet, i ha estafat moltíssima gent.

CARTER: Això, això i, si no, mireu el telenotícies.

GUÀRDIA MUNICIPAL: L'única raça que existeix és la raça humana.

TOTS: Sí, senyor.

MARIT: A més, cadascun pot ser... d'un equip de futbol.

BANQUER: No cal oblidar que solament és un esport i, com a tal, de vegades es guanya i, de vegades, es perd.
GUARDIA MUNICIPAL: O s'empata.

(Tots riuen pel comentari del GUARDIA MUNICIPAL)

VENEDORA DE ROBA: I també ens ha fet creure que les persones hem de ser totes primes, altes i maques... ni que fóssim la Barbie!
ALCALDESSA: Aquí tots som gent normal!
MESTRA: Sí, senyor! Visca la diversitat!

(Tots els veïns parlen alhora, queixant-se de les idees que els FORASTERS els han inculcat en un sol dia)

(Entren, per la dreta, els FORASTERS)

FORASTER 2: Què, esteu contents? Ara sí que sou un poble modern!
FORASTER 1: El més modern de tots.

(Tots miren els FORASTERS molt enfadats)

FORASTER 2: No esteu contents?
FORASTER 1: Ara sembleu gent d'una gran ciutat.
GUÀRDIA MUNICIPAL: *(Els agafa de la part de darrere del coll de la seva americana i els porta a l'extrem esquerre de l'escenari)* Ara sabreu què és ser... «modern»!
FORASTER 2: Deixa'm anar, deixa'm anar.
FORASTER 1: Així no sereu mai moderns.
FORASTERS: Sempre sereu... gent de poble!
GUÀRDIA MUNICIPAL: Fora, i no torneu mai més per aquí!!

(Surten els tres de l'escena, per l'esquerra)

(Els veïns es queden avergonyits, mirant al terra)

NOIA CEGA: Miri, senyora alcaldessa, perdoni que li digui, però crec que és el moment perfecte per demanar disculpes.

(La gent aplaudeix la idea, s'abraça i fa les paus. Mentre, el GUÀRDIA MUNICIPAL entra en l'escena i va a dir-li alguna cosa a cau d'orella a l'ALCALDESSA)

ALCALDESSA: Què!?
GUÀRDIA MUNICIPAL: *(Cridant)* El molt honorable President de la Generalitat!

(Sonarà una música triomfal. Entra el PRESIDENT, amb el premi a la mà, saluda a l'ALCALDESSA i, després, es dirigeix als habitants del poble)

PRESIDENT: Gràcies, gràcies per aquest acolliment tan espectacular. Estic molt emocionat, de debò. *(Pren aire)* Bé, com a president que sóc del nostre país, tinc l'honor de lliurar aquest guardó al poble més tolerant i solidari. *(Mirant a tots els veïns)* Perquè ho és, oi?

TOTS: Sí!!! *(Aplaudeixen i criden)* Visca el molt honorable President! Visca la nostra alcaldessa!

ALCALDESSA: És un honor rebre de mans del president un premi tan important. Ara, per festejar-ho, queda convidat vostè i tota la gent del nostre poble a gaudir d'una gran revetlla.

TOTS: Que comenci la festa!

(Sonarà una alegre música típica de revetlla i alguns en parelles i uns altres en petits grups començaran a ballar, fins al moment que parli el NARRADOR; un cop ho fa, tots ballaran en càmera lenta)

NARRADOR: I, així, acaba la història d'aquest poble que, al final, no es va deixar enganyar, sinó que va valorar el que era millor: tenir amics, ajudar-se els uns als altres i viure en pau i harmonia.

TOTS: *(Al públic)* I això... sí que és modern!

TELÓ

Un poble anomenat Tolerància
Teatre infantil
Copyright © Vicente Cañón
2005 Tarragona